

TVÁŘÍ TVÁŘ POZŮSTALOSTI

Nevím, co se děje, nenosí mi noviny. Z těch starých
teď vyjmu veteš, třeba mlýnek na maso,
ukazovákem dotknu se litiny a hned vím, jaká
teplota venku.

Dnes tedy nikam. Stačí, že svět studený mele mi
dceru, otíraje se o její první podprsenku, že vrací se
bílá hladká mouka, stačí si odkašlat a je všude,
v noci tu svítí za stolem.

A jeden by si ji spletl se stříbrným měsíčním
prachem, ovšem její přílivy patří jiným a já dělám,
že netuším, co se v jejím pokoji děje,

je-li však po matce, dá těm jiným sklízet štěstí,
žádný mák polní či pochybný alias ulepené ach, ti
muži na rtech, v botě a v kalhotách najdou jasný
a silný opiový vzkaz: *Opři se o má záda, náš osud –
dvě lodě na řece a voda má jednu cestu, o má záda se opři
a dlaněmi pošleme si šifru věrozvěstů,*

ale pravda je jinde, Agáto, tuším ji, i když mi nenosí
noviny, z těch starých teď vyjímám mlýnek na maso
a ukazovákem dotýkám se litiny

a jako bych hřeb nahmátl. Ten, v němž viklají se
ramena mého i tvého kříže, hřebu jáství jako bych se
dotýkal v místě, které původně zpevňovaly jen
tesaře krvavé sliny.

Zlato, budeš se muset naučit nejen líbat, ale i plivat,
a k té veteši – o nic se nestarej, smrt není pitomá, jen
se nemožně zpodobňuje, děkuji za lepší košili.